

Van Breje Opvattingen.

door lagere prijzen, doelmatigere inrichting der hotels, betere orde in stasions en publieke gemakkelikheden en vooral... wat zij het hoogste stelde... veel grotere beleefdheid zowel van de beambten als van het publiek. En nu was 't merkwaardig, dat Ludovicus, zijn afkeer van Duitsers en Duitsland verloochenend, mevrouw van Rozemalen niet tegensprak en na afloop van het maal op Zagthouts studeerkamer, onder het verwisselen van halsboord en mansjetten, zelfs verklaarde, dat er in die weduwe wel pit zat en zij ook wel breje opvattingen scheen te hebben.

„Me dunkt” zei Zagthout, dat jelui al aardig samen opschieten.”

„Vin je” antwoordde Ludovicus.

Zijn toon bewees, dat hij zich gestreeld voelde; maar toch had hij aanmerkingen, die haast medelijdend klonken.

„Wie draagt er nu een broche van barnsteen? Ach... ach! Zo'n prul van een paar gulden! Als je geen keukenprinses bent, mijn God, draag dan niets of steek voor minstens duizend gulden op je borst. En dan die moppen van: dat spreekt als een petje... dan kruip ik in mijn brillenhuis terug. Ai... ai... ai! Maar... die dingen zal ik haar wel afleren. Ze moest ook niet zo schreeuwen. Dat een man nu en dan eens een Stentorstimme opzet... het kan nodig zijn; maar een vrouw... Een vrouw, die niet zacht spreekt, wordt dadelik een Megeer. Maar... zoals ik zei... dat zal ik haar allemaal wel afleren.”

Zagthout liet die aanmerkingen maar onbeantwoord, grinnikte eens met half toegesneden ogen en zei gerustellend:

„'t Is heus een goeie ziel... best van humeur en met veel toewijding. Ik geloof, dat ze nog wat graag een man zou hebben. Je hebt dus kans op d'r dankbaarheid en als je het pootje krijgt, ben ik overtuigd, dat ze je voorbeeldig zal oppassen.”

De laatste woorden noopten Ludovicus weer eens zijn Stentorstimme op te zetten en zijn vriend te verzoeken op dergelijke akeligheden asjeblijft niet te zinspelen.

„Het pootje! Ben jij gek? Schenk me onmiddellik nog een cognacie in; anders geloof ik, dat je voorspiegeling geen ander

doel heeft gehad dan me af te houwen van je fles.”

Glimlachend schonk Zagthout in; leukweg zei hij er bij:

„'t Is je zesde.”

„Misschien neem ik er nog een zevende. Alkohol konserveert. Maar vertel me eerst hoe ik 't nu aan moet leggen om m'n smakelijke weduwe aan de haak te slaan. Je weet, dat ik in zulke spiegelgevechten niet bedreven ben. Wil jij ze voor me polsen... vragen desnoods? Wat ik kan aanbieden is je bekend. Financieel niemendal; voor de rest... de beste voornemens om haar een aangenaam leven te bezorgen. Kleingeestig... zanekeurig... zeurig: dat ben ik allemaal niet. Ze kan haar leven inrichten zoals ze verkiest. Ik behoud me dezelfde vrijheid voor. Het huwelijk vooral moet... breed worden opgevat.”

Zagthout vond dit heel goed; maar Ludovicus moest het toch maar zelf aan mevrouw van Rozemalen vertellen.

„Het beste is, dat je vraagt, of je haar buitenplaats eens zien mag. Zoekt ze uitvluchten of probeert ze de zaak op de lange baan te schuiven, dan kan je van verdere pogingen gerust afzien. Zegt ze: graag; stelt ze dadelik een dag voor, dan zou ik maar niet veel omslag maken en op die eerste bijeenkomst met je aanzoek voor den draad komen.”

En zo kwam het, dat Ludovicus zes dagen lang zich vermeien kon in het ontwerpen van zeldzaam breje plannen voor een gelukkige samenleving met zijn smakelijke weduwe, waaraan het afhuren van een stoomboot voor een huweliksreis langs de kusten van de Middellandse zee de schitterende inleiding zou geven, en dat hij de zevende dag, na zijn reusachtige koetsier te hebben gelast andermaal de weg naar Haarlem in te slaan om tans aan te houden op Lust en Rust, het buitengoed van mevrouw Rozemalen, in zijn kales plaats nam met de onaangename zekerheid van nog altijd niet te weten in welke woorden hij zijn gewichtige vraag zou voordragen.

Groot was de verbazing van Lust en Rust's oude, deftige tuinbaas, die van Omswinkels spui natuurlijk heel goed kende, toen de reusachtige koetsier, de grote paarden van